

Arrest

nr. 147 085 van 4 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 8 januari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 december 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zonder voorwerp verklaard wordt en van de beslissing van 12 december 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 oktober 2014 dient de verzoekende partij, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 12 december 2014, met kennisgeving op 16 december 2014, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Mevrouw staat – zoals ook in de vorige beslissing 9bis reeds aangehaald – nog steeds onder een inreisverbod voor het Schengengrondgebied dat haar werd betekend op 16.01.2014 . Dat inreisverbod verbiedt haar zich op het Schengengrondgebied te bevinden voor een periode van 3 jaar. Het inreisverbod werd niet opgeheven of opgeschort.

Krachtens artikel 7, 1e alinea -12°, artikel 74/12 §1, 3e alinea en § 2 en §4 van de wet van 15 december 1980 mag betrokkene zich NIET op het Belgische grondgebied bevinden.

Er werd aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 15.10.2012. Reeds eerder, namelijk op 02.03.2011 had mevrouw ook al een bevel betekend om het grondgebied te verlaten.

Ter herinnering: krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft betrokkene geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk. Indien mevrouw wenst dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moet zij dus terugkeren naar haar land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mag betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.

“(…)”

1.2. Eveneens op 12 december 2014, met kennisgeving op 16 december 2014, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)”

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van het volgend artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 12° van de wet van 15 december 1980, is hij het voorwerp van een inreisverbod:

Betrokkene is onderworpen aan het inreisverbod dat haar werd betekend op 16.01.2014. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd haar betekend op 02.03.2011 en op datum van 15.10.2012. Betrokkene heeft tot nu toe geweigerd om aan beide gevolg te geven.

Krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor haar woon-of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft betrokkene geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Indien betrokkene wenst dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moet zij dus terugkeren naar haar land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mag betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 02.03.2011 en op datum van 15.10.2012.

“(…)”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Wat betreft de eerste bestreden beslissing

2.1.1. De verwerende partij voert in haar nota met opmerkingen met betrekking tot de eerste bestreden beslissing de exceptie van onontvankelijkheid aan wegens gebrek aan belang. Zij stelt:

“Verwerende partij laat gelden dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij het ingediende beroep.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of belang.

In casu werd aan verzoekende partij een beslissing betekend waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis zonder voorwerp werd verklaard.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij onder een inreisverbod staat, hetgeen steun vindt in het administratief dossier.

Op grond van artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet moet onder “inreisverbod” worden begrepen: “de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (...).”

Aan de verzoekende partij werd op 16.01.2014 een inreisverbod voor drie jaar betekend.

Bovenstaande vaststelling kan niet anders dan ertoe leiden dat het beroep tegen de beslissing van 12.12. 2014 waarbij de aanvraag van de verzoekende partij om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard, onontvankelijk is wegens gebrek aan belang. Verwerende partij vermag immers niets anders dan opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij nog steeds in het Rijk verblijft, vast te stellen dat er een inreisverbod is en dat een verblijf in het Rijk verboden is (RvV nr. 129 108 van 10 september 2014; RvV nr. 129 154 van 11 september 2014).”

2.1.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

In tegenstelling tot wat de raadvrouw van de verzoekende partij ter terechtzitting voorhoudt, blijkt uit de stukken van het administratief dossier en de gegevens waarover de Raad beschikt dat de verzoekende partij onder een definitief inreisverbod staat. Aan de verzoekende partij werd immers op 10 januari 2014, met kennisgeving op 16 januari 2014, een inreisverbod voor 3 jaar uitgereikt. Het beroep tegen deze beslissing werd op 12 juni 2014 bij arrest nr. 125 512 van de Raad verworpen en er werd geen cassatieberoep ingesteld. Hieruit blijkt dus wel degelijk dat het inreisverbod van 10 januari 2014 aan de verzoekende partij werd betekend.

Op grond van artikel 1, 8°, van de Vreemdelingenwet moet onder “inreisverbod” worden begrepen: “de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (...)”.

Artikel 74/11, § 3, van de Vreemdelingenwet voorziet verder: “§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Uit de voornoemde bepalingen volgt dus dat het inreisverbod in werking treedt met de betekening ervan en dat vanaf die datum aan de adressaat – voor de in het inreisverbod vermelde termijn – niet enkel de toegang tot het grondgebied, maar ook het verblijf op het grondgebied van het Rijk wordt verboden.

Enkel het toekennen van de internationale bescherming (de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet) of een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan dit verbod buiten werking stellen. Nu artikel 74/11, § 3, tweede lid, van de Vreemdelingenwet er niet in voorziet dat het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou kunnen ingaan tegen het inreisverbod en zulks ook niet blijkt uit de overige

bepalingen van de Vreemdelingenwet en nu artikel 1, 8°, van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat het inreisverbod gedurende zijn geldingsduur een verbod behelst om op het grondgebied te verblijven, dient te worden besloten dat aan de vreemdeling die valt onder een geldend inreisverbod geen verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de voormelde wet kan worden toegekend tot op het ogenblik dat de duur van het inreisverbod is verlopen of tot aan een eventuele schorsing, vernietiging, opheffing of intrekking ervan (zie *mutatis mutandis*: RvS 9 maart 2012, nr. 218.401).

De Raad herhaalt dat de beslissing tot afgifte van een inreisverbod van drie jaar van 10 januari 2014 definitief is geworden nu de Raad het beroep tegen deze beslissing op 12 juni 2014 verwierp bij arrest nr. 125 512 en er geen cassatieberoep werd ingesteld. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt bovendien niet dat dit inreisverbod door het bevoegde bestuur zou zijn opgeheven, opgeschort of ingetrokken. Evenmin blijkt dat de verzoekende partij daartoe bij het bestuur een aanvraag indiende conform artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet. Overigens blijkt uit artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet dat de aanvraag tot opheffing of opschorting moet worden aangevraagd bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, en dat tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting de betrokken onderdaan van een derde land geen enkel recht heeft op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift voorhoudt dat *“in de aanvraag dd 14.10.2014 (werd) er opheffing of opschorting van het inreisverbod (...) aangevraagd om humanitaire redenen”*, dient vooreerst te worden opgemerkt dat dergelijke handelswijze voor het bekomen van de opschorting of opheffing van het inreisverbod niet strookt met de daartoe voorziene procedure in de wet zoals blijkt uit het voorgaande. Bovendien rept de verzoekende partij in genoemde aanvraag met geen woord over het inreisverbod, laat staan over een opschorting of opheffing ervan.

Het blijkt dan ook dat de verzoekende partij op het ogenblik dat zij het onderhavige beroep indiende onder de gelding viel van een inreisverbod van 3 jaren dat door de Raad niet is vernietigd of geschorst en waarvan ook niet blijkt dat het door het bevoegde bestuur is ingetrokken, opgeschort of opgeheven.

Nu de gelding van het aan de verzoekende partij betekende inreisverbod van 3 jaren verhindert dat haar een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt toegekend, rijst de vraag naar het nuttig effect van een eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard. De Raad is van oordeel dat een eventuele vernietiging van deze beslissing er in de hierboven besproken omstandigheden enkel toe kan leiden dat de gemachtigde de aanvraag opnieuw onontvankelijk of zonder voorwerp verklaart vermits deze aanvraag onverenigbaar is met het vigerende inreisverbod.

Ten overvloede kan er op gewezen worden dat het de verzoekende partij vrij staat om overeenkomstig artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, de opheffing of opschorting van het inreisverbod om humanitaire redenen aan te vragen via een gemotiveerde aanvraag ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor haar woon- of verblijfplaats in het buitenland. Nadat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, kan een aanvraag tot verblijfsmachtiging worden ingediend. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het eventuele gezinsleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100).

Het aanwenden van een aanvraag om verblijfsmachtiging als afwijking op het principe dat de opheffing van een inreisverbod in het herkomstland dient te worden aangevraagd, zou een uitholling betreffen van de keuze van de wetgever om uitdrukkelijk te voorzien in een afzonderlijk – en voorafgaand aan de verblijfsaanvraag – te volgen procedure in verband met de opheffing of opschorting van een inreisverbod zoals voorzien in artikel 74/12, § 1, van de Vreemdelingenwet. Een dergelijke aanvraag dient bovendien op expliciete wijze te gebeuren en niet impliciet door middel van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zo niet wordt elk nuttig effect aan de procedure voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet ontnomen.

Gelet op de hoger besproken onmogelijkheid om tijdens de geldingsduur van het inreisverbod een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet toe te kennen waardoor ook na een gebeurlijke vernietiging de aanvraag opnieuw onontvankelijk moet worden verklaard, dient te

worden vastgesteld dat de verzoekende partij thans geen voordeel kan halen uit de eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing.

De verzoekende partij slaagt er niet in aannemelijk te maken dat de door haar gevorderde vernietiging van de eerste bestreden beslissing haar in de hierboven besproken omstandigheden tot voordeel kan strekken.

Het beroep is bijgevolg niet ontvankelijk voor zover het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

2.2. Wat betreft de tweede bestreden beslissing

2.2.1. Opnieuw dient er op te worden gewezen dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan de verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*B.S.* 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

*"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of **moet** de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven."*
(eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister *c.q.* de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12°, van de Vreemdelingenwet dient toegepast te worden.

In casu werd de tweede bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 12 ° van de Vreemdelingenwet genomen, om reden dat de verzoekende partij is onderworpen aan een definitief inreisverbod van drie jaar ingevolge de beslissing van 10 januari 2014, haar ter kennis gebracht op 16 januari 2014.

De verzoekende partij betwist dit niet. In zoverre zij haar grieven richt tegen de beslissing tot afgifte van een inreisverbod van 10 januari 2014, dient te worden opgemerkt dat laatstgenoemde beslissing niet het voorwerp uitmaakt van voorliggend beroep en dat zij niet alsnog een vernietiging kan bekomen nadat het beroep tegen genoemd inreisverbod bij arrest nr. 125 512 van 12 juni 2014 door de Raad werd verworpen. Zoals uit hogerstaande bespreking van de ontvankelijkheid van het beroep voor zover het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing blijkt, meent de verzoekende partij ten onrechte dat zij een verzoek tot opheffing of opschorting van het inreisverbod heeft ingediend. De tweede bestreden beslissing steunt aldus op een correcte feitenvinding.

Gelet op de inhoud van de gewijzigde bepaling van artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en gelet op het feit dat niet blijkt dat de verzoekende partij over enig verblijfsrecht beschikt, zal de verwerende partij *in casu* niet anders kunnen doen dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 12°, van de Vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij onder de gelding van een inreisverbod van drie jaar valt, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de tweede bestreden beslissing kan de verzoekende partij in principe dan ook geen nut opleveren.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden af gegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij in haar verzoekschrift enkel de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van “het beginsel van behoorlijk bestuur”. Een schending van een hogere rechtsnorm wordt niet aangevoerd.

Een eventuele vernietiging van de tweede bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren nu voorgaande redenering overeind blijft.

Ter terechtzitting hierop gewezen, wijst de raadvrouw van de verzoekende partij op een risico van een schending van het EVRM. In punt III.3. van het verzoekschrift wordt immers het volgende gesteld:

“Dat bovendien in de aanvraag dd. 14.10.2014 er opheffing of opschorting van het inreisverbod werd aangevraagd om humanitaire redenen (bijvoorbeeld medische redenen, specifieke familiale redenen, gezinshereniging, risico op schending van het EVRM). Je kan dit op elk moment aanvragen. (...)”

Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij nergens in haar verzoekschrift uiteenzet welke bepaling van het EVRM zij door de bestreden beslissing geschonden acht, noch op welke wijze zij het EVRM door de bestreden beslissing geschonden acht. De verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd dat zij (op ontvankelijke wijze) de schending van een hogere rechtsnorm inroept.

Het beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing is bijgevolg eveneens onontvankelijk.

2.2.2. Derhalve behoeft de door de verwerende partij in de nota opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid met betrekking tot de tweede bestreden beslissing geen antwoord.

2.3. Gelet op het voorgaande is het beroep tot nietigverklaring onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN